

KAPITOLA DVA

„Nemôžeš nikomu povedať, že toto je moja chyba!“ povedal Archie.
„Nemôžeš!“

Sám si uchmatol meč. Bol príliš ťažký na to, aby ho mohol správne niesť, no nemohol s tým veľa urobiť. Celú cestu k illagerskej usadlosti sa držal ďaleko za Thordom, uisťujúc sa, že zostáva mimo dosah mágie väčšieho illagera.

Už raz dnes doplatil na to, že bol pri Thordovi príliš neopatrný. Nemal záujem urobiť tú chybu znova.

Teraz už Thord Archieho prosby ignoroval, s výnimkou občasného nafúkaného zachichotania. Archie vedel, že vyvolávač ho zažaluje v tom momente, keď sa vrátia do illagerskej usadlosti, ale nevedel, čo by s tým mohol urobiť. Neprestával otravovať, až kým nezachrípol, a potom to konečne vzdal.

Keď sa priblížili na dostrel luku od usadlosti – obrovskej trojposchodovej budovy, v ktorej bola ubytovaná väčšina kmeňa –, ostatní illageri sa ponáhľali ich privítať a Archieho žalúdok sa skrútil. Vedel presne, ako zareagujú na správy o porážke lúpežnej skupiny, a koho budú z toho viniť –, ak ich nechá.

V hlave mu skrsol nápad. Archie zaťal zuby, vzpružil sa a rozbehol sa vpred pred Thorda. Vyvolávač naňho zavrčal, keď ho predbiehal, no so svojimi zraneniami ho nemohol dobehnúť. Vyzeralo to tak, že sa ani veľmi nesnažil.

Vodkyňa illagerov – bola vysoká a štíhla a volala sa Walda –, vykročila vpred z davu nervózných ľudí, ktorí sa tu zoskupili, aby sa dozvedeli novinky o lúpežnej skupine. Podľa znechutených výrazov na ich tvárach Archie vedel, že už mali tušenie, ako zle útok dopadol. Nikto sa nevrátil z takej výpravy s dobrými správami sám.

„Urobil to hrdina,“ povedal Archie Walde. „Prišiel, kým sme bojovali s nemŕtvymi – a vyhrávali sme – a ukradol naše víťazstvo!“

Niekoľko illagerov vzadu v dave opovržlivo zavrčalo. Aj keď každý illager poznal riziká sprevádzajúce pripojenie sa k lúpežnej skupine, brali takúto prehru osobne.

„A ako sa to stalo?“ spýtala sa Walda so zamračenou tvárou.

Archie ukázal späť smerom k Thordovi. „Všetko to bolo kvôli tomu, že ten bezcenný hlupák si myslel, že dokáže poraziť hrdinu sám. Je to všetko jeho chyba!“

Archieho trápilo, že to musel urobiť – otvorene sa postaviť voči illagerovi takému silnému a prešíkanému ako vyvolávač, ale Thord priznal, že mal v úmysle spraviť to isté Archiemu. Jediný spôsob, ako sa Archie mohol vyhnúť vyhnanstvu, bolo začať svoju lož prvý. Bol to risk –, na ktorý mohol doplatiť –, ale nezdalo sa mu, že by mal na výber.

Z davu sa ozvalo zhíknutie. Ľudia tu poznali Thorda dobre. Vedeli, že je chvastúň a tyran –, ale tiež si ho vážili ako jedného zo svojich najsilnejších vyvolávačov. Myšlienka, že by spravil takú hroznú chybu, ktorá by ich stála celú lúpežnú bandu, ich vystrašila.

Archie si uvedomoval, že musí svoj príbeh vyrozprávať poriadne a rýchlo. Thord sa každú sekundu približoval. „Thord bol náš prideľený vodca,“ povedal Walde. „Sama si ho vybrala.“

Zaváhala a prikývla. „To som spravila.“

„Tak potom on nesie zodpovednosť za naše zlyhanie, nie?“

Waldine ramená poskočili, keď sa pokúšala vstrebať následky Archieho slov. „Možno. Podľa tej logiky by si mohol povedať, že tá zodpovednosť je na mne.“

Archie vystrašene zhíkol, cítiac, že možno zašiel príliš ďaleko. „To by som nikdy...“

Walda ho zastavila v začínajúcom ospravedlnení netrpezlivým mávnutím a on pokračoval. „Je toho viac. Nezostavil stráž, ktorá by odhalila také ťažkosti, akou bol hrdina. Jednoducho sa vrhol do bitky proti nemŕtvym bez akýchkoľvek opatrení.“

Nezdalo sa, že by to Walde nejako prekážalo, a ostatní sa začali pozeráť na Archieho, ako keby zošalel. „No nebolo by to múdre? Zostaviť stráž, ktorá by zabezpečila, že nás nenapadne niekto ďalší, kým sme v bitke? Presne tak sme prišli o poslednú lúpežnú skupinu!“

„To bolo už pred mnohými rokmi,“ povedala Walda s lútostivou tvárou. Očividne si pamätala, že počas toho incidentu umreli obaja Archieho rodičia.

„A napriek tomu sme sa z toho vôbec nepoučili! Stále sa vrháme do bitky bez toho, aby sme sa zamysleli nad tým, aké ďalšie nebezpečenstvá na nás môžu číhať. A stále na to doplácame!“

„A všetko je to tvoja chyba,“ povedal Thord hneď spoza neho. Archie sa zvrtol a uvedomil si, že sa tak pohrúžil do sťažovania sa Walde, že vôbec nepočul Thorda prichádzať. Navyše tak vyplytval všetok ten náskok, kvôli ktorému tak usilovne bežal.

„Čo?“ Archie si dal ruku na hrud', ako keby mu malo srdce od šoku vyskočiť z hrude. „Prečo by to mala byť moja chyba?“

Walda zdvihla ruku, aby utíšila Archieho, a potom sa otočila k Thordovi. „Ale podľa nášho malého chlapíka bola táto pohroma tvoja chyba.“

Thord sa uškrnul na malého illagera. „Jasné, že to povedal. Snaží sa zachrániť si vlastný krk. Po tom, čo nezbadal toho hrdinu, čo sa k nám približoval...“

„A ako by som mohol? Bol som uprostred boja medzi nemŕtvymi mobmi, presne ako ty. Presne ako všetci ostatní! Presne tak, ako si nám rozkázal.“

Thord sa pozrel dole na Archieho a smutne pokrútil hlavou. „Chápem, o čo sa tu snažíš. Koniec-koncov, prečo nie? Čo môžeš stratiť?“

Archie naňho zazeral. „O čom to hovoríš?“

„To klamanie. Všetky tie lži. Veď sa len počúvaj. Nedokážeš ani pomyslieť na to, čo si spravil, tak obviňuješ všetkých okrem seba.“

„Čo som spravil ja?“ Archie od šoku skoro spadol. „Prišiel si aj o zvyšok rozumu?“

„Vidíte?“ povedal Thord davu, ktorý ich obštúpil, ale hlavne Walde. „Popiera to tak presvedčivo, že skoro rozmýšľam, či tomu on sám neverí.“

Archie sa pozeral na Thorda s otvorenými ústami, neschopný nájsť slová, ktorými by sa bránil.

„Pravda je,“ pokračoval Thord, „že som na bojisko postavil stráž, a túto úlohu som dal Archiemu.“

Maličký illager takmer stratil hlas. „To nie je pravda!“

Thord jeho prerušenie ignoroval. „Ako sami viete, nebojuje veľmi rád, a celý čas sa sťažoval na to, že musel ísť s nami a konať svoju povinnosť pre kmeň. Teraz už sme si na to všetci zvykli, no nie? A aj tak nie je na bojisku veľmi užitočný.“ Niektorí v dave sa na tom zachichotali. Archie na nich zazeral, ale jeho neskrývaný hnev ich zdanlivo vôbec nepálil.

„Povedal som si, že by nám mohol poslúžiť aspoň očami.“ Thord sa pozeral dolu na Archieho so štiplavým pohrdaním. „Ale nezvládol ani to.“

Thord sa teraz otočil k Archiemu. „Kde si bol, keď sa ukázal ten hrdina? Nemôžem na to prísť. Viem, že v bitke si nebol. Ak sa dá, tak nikdy nie si v bitke.“

Na tom bolo čosi pravdy. Archie nenávidel boj a spravil by hocičo, aby nemusel byť súčasťou tej patroly, ak by sa to dalo. Teraz ale zistil, prečo ho Thord vzal so sebou.

„Vedel si, že to dopadne zle,“ povedal mu Archie nahnevane. „A vedel si, že keď sa to stane, budeš potrebovať obetného baránka. Preto si si ma vybral.“

„Je povinnosťou – vlastne privilegiom – každého illagera, aby sa striedal v lúpežných skupinách,“ povedala Walda. Archieho srdce sa zastavilo. V momente, keď otvorila ústa, aby sa zastala Thorda, vedel, že je zničený. Ak ju nevedel presvedčiť o tom, čo Thord spravil lúpežnej skupine – a hlavne jemu –, bol stratený.

„To som nepoprel. Šiel som na zboj. Dokonca som si zobral svoj vlastný meč.“

„Ak sa to dá nazvať mečom,“ povedal Thord s takmer neskrývateľným úškrnom.

„A Thord ma nepoveril strážením. On nás viedol. To mala byť jeho práca. Toto všetko je jeho chyba!“

Dav illagerov obklopujúci Archieho a Thorda zdanlivo ani nedýchal. Nikto nepovedal ani slovo. Zjavne čakali na to, kým Walda vynešie verdikt.

Nakoniec otvorila ústa a prehovorila. „Desí ma, že by ste sa navzájom obviňovali z takých hrozných vecí. Illageri musia držať pokope, aj na bojisku. *Hlavne* na bojisku. Inak nemáme proti našim nepriateľom šancu.“ Pozerala sa na Archieho aj na Thorda. Vytváral opätovne jej oceľový pohľad, ale Archie si nemohol pomôcť a zosypal sa pod jej pohľadom.